

Nr 319.

Av herr **Kant**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 37, med förslag till förordning angående försäljning av pilsner m. m.

En av de ledande principerna vid all livsmedelslagstiftning måste givetvis vara att söka skydda konsumenten mot att vid inköp av livsmedel erhålla annan vara än den han med hänsyn till omständigheterna vid köpeavtalets ingående ägt rätt att förvänta. För ernåendet av detta mål lärer det, jämte annat, vara nödvändigt att i lagstiftningen införa ett benämningsskydd, innebärande *dels* att, då viss benämning användes å ett livsmedel, detta skall vara på visst föreskrivet sätt beskaffat, och *dels* att den fastställda benämningen ovillkorligen skall, med uteslutande av andra benämningar, för ifrågavarande livsmedel användas. Det torde emellertid vara uppenbart, att lagbestämmelser, sådana som de här antydda, icke kunna göras effektiva och över huvud taget icke böra ifrågakomma, om ej lagstiftaren noggsamt tillser, att den fastställda benämningen fullt överensstämmer med den enligt allmänt språkbruk och folkmedvetande förut gällande benämningen för ifrågavarande vara.

Då Kungl. Maj:t i de med propositionen nr 37 till riksdagen överlämnade författningsförslag usurperat benämningen pilsner för alla såväl ljusa som mörka maltdrycker, vilka hålla över $2\frac{1}{4}$ men ej mer än 3.6 volymprocent alkohol, synes Kungl. Maj:t hava gjort sig skyldig till en betänklig avvikelse från sagda princip. Med pilsner har i svenskt språkbruk hittills alltid förståtts en efter viss metod tillverkad maltdryck med en alkoholstyrka av mer än 3.6 — vanligen mellan 4 och 5 — volymprocent alkohol, och det torde icke kunna bestridas, att vid antagandet av 1917 års förordning angående försäljning av rusdrycker var och en, som därvid medverkade, haft klart för sig, att den maltdryck, som benämndes pilsner, vore att hänföra till öl samt underkastad de strängare bestämmelser, som stadgats rörande försäljning av denna dryck. De

maltdrycker åter, vilkas alkoholgräns låge mellan $2\frac{1}{4}$ och 3.6 procent, benämndes i sagda förordning med det gemensamma namnet pilsnerdricka.

Vid sådant förhållande kan det icke vara riktigt att för sistnämnda drycker nu usurpera namnet pilsner, utan kan denna benämning för ifrågavarande drycker ej annat än betecknas såsom vilseledande. Visserligen uttalar majoriteten av bevillningsutskottet i sitt över motsvarande framställning vid 1918 års riksdag avgivna utlåtande den uppfattningen, att pilsner är en beteckning, som bättre än någon annan föreslagen beteckning är ägnad att göra drycken i fråga populär, och detta uttalande understrykes även av föredragande departementschefen i hans yttrande till protokollet vid förevarande ärendes föredragning inför Kungl. Maj:t i statsrådet. Men varför skulle denna beteckning vara ägnad att göra drycken populär? Jo, naturligtvis därför, att konsumenten på grund av den använda benämningen skulle föreställa sig, att han bekomme en annan och bättre vara än den han i själva verket erhö. Skulle en enskild person vid handel med livsmedel avsiktligt göra sig skyldig till ett sådant förfarande, som här avses, skulle det med fog kunna sättas i fråga, huruvida han icke gjorde sig saker till ansvar enligt 22 kap. 13 § 2 stycket strafflagen. Men icke är det väl rimligt, att statens organ vid stiftandet av nya lagar tillåta sig en handling, som, om den företoges av enskild person, skulle för denne medföra ansvar enligt det kapitel i den allmänna strafflagen, som handlar om bedrägeri och annan oredlighet.

Riktigast vore måhända att för nu ifrågavarande drycker fortfarande använda beteckningen pilsnerdricka. Om emellertid av skäl, som i den kungliga propositionen andragits, en beteckning, vari ordet dricka ingår, icke må anses lämplig för dessa drycker, torde icke någon berättigad invändning kunna göras mot benämningen lättöl, vilken benämning just i och för sig utsäger vad dessa drycker äro, nämligen en svagare ölsort.

På grund av vad sålunda anförts, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen för sin del ville besluta, att, där ordet pilsner förekommer i de med Kungl. Maj:ts proposition nr 37 till riksdagen överlämnade författningsförslag, detta ord måtte utbytas mot ordet lättöl.

Stockholm den 8 februari 1919.

Walter Kant.